

Sygn. akt IV CNP 37/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi pozwanego S. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w L.

z dnia 27 marca 2013 r.,

w sprawie z powództwa J. P.

przeciwko S. P. i B. P.

o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym

w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 grudnia 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżący S. P., na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c., domagał się stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 marca 2013 r. wydanego w sprawie o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym. Uzasadniając swoje żądanie, skarżący powołał się na naruszenie przez Sąd Okręgowy w L. przepisów art. 321 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 321 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. art. 10 u.k.w.h. oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 2 k.p.c., skarga powinna spełniać wymagania określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił także, iż wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto że każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (por. m.in. postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 oraz z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12 - nie publ.).

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że nie zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku,

którego skarga dotyczy. W tym zakresie niezbędne jest dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu, rozmiaru oraz wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Wprawdzie w skardze znajduje się taki wywód, ale w sposób oczywisty nie uprawdopodobnia on związku przyczynowego pomiędzy wskazaną w skardze szkodą - w postaci zmniejszenia aktywów skarżącego S. P. o 2/3 udziałów w nieruchomości stanowiącej działkę nr 1822 objętej księgą wieczystą [...] - a wydaniem orzeczenia zaskarżonego skargą. Skarga nie zawiera bowiem zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, na podstawie których Sąd Okręgowy uznał, że umową z dnia 12 lutego 1990 r. małżonkowie P. przekazali synom po 1/3 udziałów w prawie własności, oprócz działek o numerach ewidencyjnych w niej wymienionych, także działki nr 1822. Oznacza to, że S. P. nigdy nie nabył w całości prawa własności wyżej wymienionej działki, lecz tylko udział w tym prawie do 1/3 części. Wpis w dziale II księgi wieczystej, w którym figurował S. P. jako wyłączny właściciel tej działki, odzwierciedlał od początku stan prawny niezgodny z rzeczywistością. Zaskarżony skargą wyrok nie miał charakteru konstytutywnego, lecz jedynie deklaratoryjny. Nie mógł więc być przyczyną pozbawienia powoda 2/3 udziału w prawie własności nieruchomości stanowiącej działkę nr 1822 nawet w razie uznania za uzasadnionych zarzutów wypełniających podstawę skargi. Brak uprawdopodobnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a wydaniem niezgodnego z prawem orzeczenia, który jest niezbędną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za bezprawie judykacyjne (art. 361 § 1 k.c.), oznacza niespełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów skarga jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

kc